

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

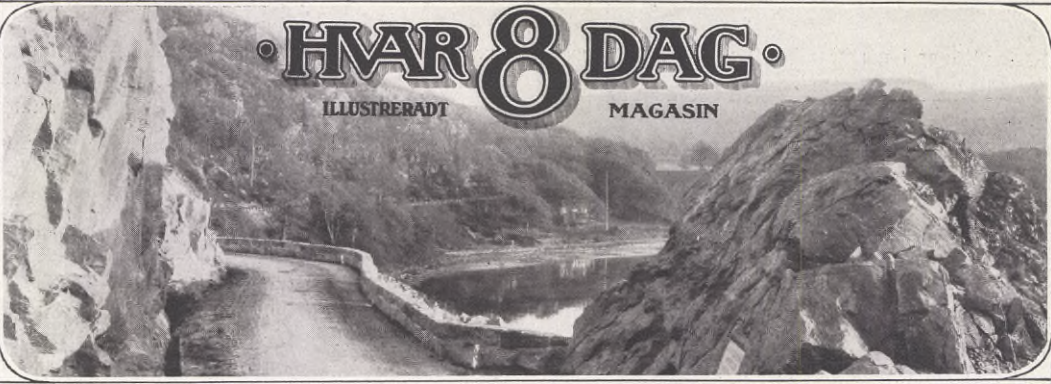
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

DEN VACKRA VÄGEN UDDEVALLA—GUSTAFSBERG. — FOTO. MARIA LUNDBÄCK, UDDEVALLA.

19 DE ÅRG.

DEN 7 APRIL 1918

N:o 27

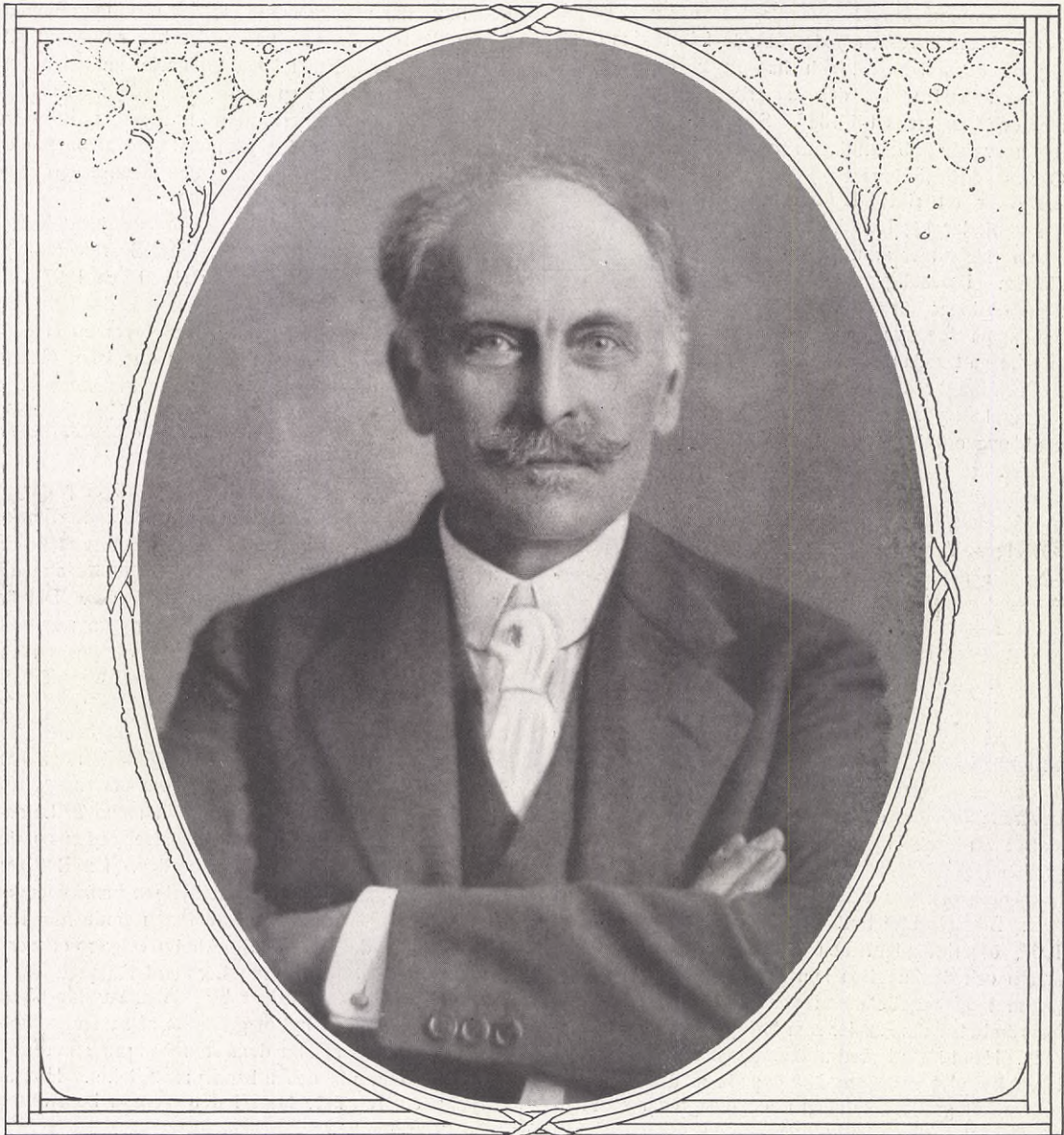

Foto. Fildén, Stockholm.

John Böttiger

Klitche: Benot Sjöströmsparne

Vårt land äger i närvarande stund en kår af museimän och konsthistorici som i fråga om lärdom, smak och praktisk duglighet kan täfla med hvilket annat kulturlands märkesmän som helst. De senaste tio åren ha sett en utveckling af konstvärden och konststudiet i Sverige som äro helt öfverväldigande. I denna utveckling har den yngre generationen tagit en liflig del; men de äldres insats får icke heller glömmas: utan John Böttigers och Richard Berghs arbete skulle landet vara så mycket fattigare eller åtminstone så mycket mindre medvetet om sin rike- dom på god konst, gammal och ny.

Den 25 mars fyllde öfverintendenten och chefen för Konungens konstsamlingar d:r John Böttiger 65 år. Han är född i Stockholm och blef student i Lund 1873. Han aflade fil. kandidatexamen i Lund 1877, blef fil. licentiat 1879 och promoverades följande år på en doktorsafhandling öfver bildhuggaren Fogelberg. Hans intressen hade sålunda från början riktat sig på konsthistorien, och han ingick omedelbart i Nationalmusei tjänst, där han arbetade som sekreterare och amanuens till 1886. Samma år öfvertog han den ansvarsfulla befattningen som intendent för konung Oscars konstsamlingar.

Det är ett rikt fält för en mans verksamhet som här erbjuder sig i de konstskatter af olika slag som samlat sig under århundradenas lopp på de kungliga slotten. I ovanlig grad förenade d:r Böttiger många förutsättningar för de uppgifter som sålunda mötte honom på den nya posten. Han har under de trettio år som gått sedan dess dels ordnat husgerådskammaren och bragt reda i inventarieväsendet, dels förmedlat ett antal betydande konstföretag som stått i samband med nyanordningar på de kungliga slotten. Ett af den senare tidens stora verk var den smakfulla istånd- sättningen af interiörer och möbleringen af Drottningholms slott, hvars inre uppstått till en glans som "Sveriges Versailles" icke på länge ägt; slottet förenar nu modern beboelighet med stilenlig öfverens- stämmelse mellan helhet och detaljer.

Ett annat likartadt arbete utfördes af öfverintenden Böttiger 1913, då Rosendals mobilier af konung Oscar II:s arfvingar öfverlämnades till den s. k. Oscar II:s stiftelse för att tillsammans med byggnaden bilda ett Karl Johans-museum. Ordnaren kunde då till väsentliga delar återställa slottet i nästan precis samma skick och utseende som det ägt 1837, tack vare det bevarade inventariet och mobiliernas goda stånd; men slottet värde och njutbarhet som stilmuseum har i hög grad berott på öfverintendenten Böttigers mångsidiga kännedom och fina smak.

D:r Böttiger blef hofintendent 1904, öfverintendent 1907, öfverintendent och chef för k. husgerådskammaren och de kungliga konstsamlingarna 1915 och är jedamot af regaliekommissionen. Dessa data ange hans ämbetsmannakarriär som förlupit inom samma område. Hand i hand med utförandet af alla de praktisk- estetiska värf som äro förknippade med den viktiga posten har gått forskningen i de konstgrenar som när-

mast beröras däraf. D:r Böttigers stora kärlek har framför allt riktat sig på den textila konsten, och han är på detta område obestridd vår främsta auktoritet. Det stora praktverket Svenska statens samlingar af väfda tapeter (1895—98) är af grundläggande betydelse både för kännedomen om den gamla och arbetet på den nya konsten. Den stora utställningen af väfda tapeter i Stockholm 1902 tillkom på d:r Böttigers initiativ. Ett annat uttryck för detta lefvande intresse är en för några år sedan i Svenska Slöjdföreningens Tidskrift publicerade lärda undersökningen af porträttframställningar i textil konst. Det är för öfrigt svårt för den utomstående att göra sig fullt reda för hvad vårdaren af de Kungliga konstsamlingarna kunnat rädda från glömska och förbiseende af dyrbara och ädla textilverk. Hans arbete har indirekt också burit mycken frukt. Det nyligen gjorda förvärfvet till Nationalmuseum af icke mindre än sex utsökta gobeliner från olika epoker och verkstäder bär vittne om ett intresse för just denna konst som icke kunnat annat än glädja vår främste specialist. Om någon tid skulle som bekant öfverintendenten Böttiger i Röhsska museet i Göteborg ordna en utställning af de praktgobeliner som finnas i offentlig och enskild ägo, om allt går efter önskan.

Öfriga arbeten beröra likaledes konstslöjdens historia: Adrian de Fries' bronsarbeten i Sverige (1884), Hedvig Eleonoras Drottningholm (1889 och 1897), illustrationsverket Konstsamlingarna på de svenska kungliga slotten (1897), monografien öfver en af den svenska möbelkonstens märkesmän ebenisten Georg Haupt (1901), som nu är en af bokmarknadens sällsyntheter, Philipp Heinhofen und der Kunstschränk Gustav Adolphus i Upsala (1909—10), Studier rörande Stockholms slott (1916).

I detta sitt sista arbete har d:r Böttiger påbörjat publicerandet af de undersökningar rörande Stockholms slotts byggnadshistoria och inredning, särskildt under barocktiden, hvilka han anställt under alla de år han haft sitt arbete inom slottets murar. Det är en betydelsefull början som därmed är gjord; ty oafsedt det historiska intresset, som är förknippadt med Nordens förnämsta kungaborg, har slottsbygget haft en genomgripande betydelse för svensk konsthistoria öfver hufvud. Man må hoppas att företaget sålunda kommer att fortsättas. I den nu utgifna studien har upplärdats en gammal tvistefråga om ursprunget till de präktiga bronslejonerna, som gifvit namn åt Lejonbacken, och som stodo på sina platser redan en tid före det Tessinska slottets fullbordan. D:r Böttiger har här visat, att de icke, som nyligen framkastats af en annan forskare, äro tidigare importerade från Italien, utan att de gjutits i Stockholm och äro ett verk af den franske bildhuggaren Bernhard Fauquet.

Öfverintendenten Böttiger blef då han fyllde 65 år föremål för mycken hyllning, främst af sina egna kolleger men äfven af alla dem som kommit i beröring med hans taktfulla och urbana personlighet. Han är alltjämt en lefvande kraft i det svenska konstlivet.

ET VAR EN SÖNDAGSFÖRMIDDAG i slutet af maj som det hände.

Intet som helst varsel, ingen aning hade i minsta mån förberedt henne på detta återseende efter så många år. Om aningar och dylikt någonsin spelat en roll i Stella Hällbergs lif, så gjorde de det i alla händelser inte numera. Hon hade minsann fått annat att hålla tankarna omkring.

Och särskildt denna söndagsförmiddag, då alltså den planerade utflykten med kanalångaren skulle bli verklighet, fanns det åtskilligt som inte fick försummas. Våren kunde vara förrädisk, trots det varma solskenet, man fick se till att alla barnen voro ordentligt påklädda. Barnjungfrun, som aldrig var att lita på, hade naturligtvis glömt att lägga ned något ombyte till den minste i kappsäcken, och kokerskan förklarade frankt, att hon sannerligen inte hade lust att sitta hemma och passa telefon en half dag för en fattig tvåkrona.

Just som de stodo färdiga att ge sig iväg, upptäckte till på köpet Anton, hennes man, en stor fläck på rockslaget till sin vårpaletå. Hur hade den kommit dit, igår satt den där inte. Ingen bensin fanns naturligtvis heller i huset, man fick försöka med tvål och vatten.

Så kommo de då äntligen iväg. Solen sken nästan stickande öfver de söndagstomma gatorna, och planteringarnas ännu nakna träd verkade generade öfver att ännu inte ha fått sin värdräkt. I teten gick mannen, han kastade då och då en nervös blick på klockan och manade på de andra. Stella kom strax efter med de båda flickorna, en vid hvar hand, medan den elfvaårige Berndt höll sig mera till sidan, liksom besvärad af att tillhöra denna karavan af öfvervägande kvinnor och barn. Eftertruppen bildade barnjungfrun, som sköt den på nytt inslummade baby framför sig i hennes ekipage.

Nere vid båten hade en mängd människor strömmat samman. Landgången föreföll alldeles för smal för denna söndagsträngsel. Men de allra flesta hade fördräcksbiljett; och när familjen kommit de sex trappstegen upp till akterdäck, ljusnade utsikterna. Utom platserna längs relingen gick i midten en annan gulmålad spjälsoffa i ångarens längdriktning. Den var visserligen till stor del belagd med några knyten och nattsäckar; men

I H. 8. D:s stora, i och med detta nummer afslutade novelltäflan har första priset tillerkänts författaren *Artur Möller* för den insända täflingsnovellen *Melodien*. Som diktare och novellist är Artur Möller allt för väl känd och uppskattad, och detta icke minst af vår tidskripts läsare, att ett återuppreparande af redan kända fakta skulle vara behöfligt.

Härmed alltså endast några ord om den prisbelönade och i detta nummer samtidigt införda novellen *Melodien*. Med sällsam klarhet och styrka, som

efter en blick på dem, makade Anton undan alltsammans, så att de kunde slå sig ned i en rad.

Det kom till ett meningsutbyte några minuter senare mellan honom och ågarna till dessa effekter. Under vanliga förhållanden skulle en sådan episod inte lämnat Stella oberörd, så händelseöst som hennes tillvaro flöt fram från dag till dag. Men nu nådde hela ordskiftet nätt och jämt till hennes trumhinnor. I samma ögonblick som hon satt foten på akterdäck, hade hon sett något — någon som — ja, detta ansikte, denna blick som mött henne kunde omöjligt vara någon annans.

Så omotiveradt det än föreföll henne själf — men ett ögonblick hade hjärtat liksom tvärstannat inom henne för att sedan bulta i dubbel takt. Det var väl öfverraskningen helt enkelt — jäktet kort förut och oron att komma för sent till båten. Hennes hjärta var inte starkt, hon hade ett obetydligt fel på aortaklaffen, som likväl en gång emellanåt lät känna af sig.

Hade han hälsat egentligen? Hon hade sett honom göra en rörelse som för att resa sig och föra handen till hattbrättet. Men han hade hastigt vändt blicken åt annat håll.

Hvarför hade han det? Det var ju löjligt, i fall han känt igen henne. Så här borde jag ha hälsat, sade hon till sig själf, och gjorde i tankarna en afmätt, halft förbindlig, halft frammande böjning på hufvudet, som åt någonting aflägsset, ett nästan urplånadt barndomsminne, som man inte kan erinra sig utan ett öfverseende leende.

Nu satt hon emellertid här med ryggen åt honom, och det var ingenting vidare att göra åt saken. Det irriterade henne, att han säkert hört ordbytet om plåtserna med de båda bönderna. Strängt taget hade de väl haft rätten på sin sida. Och hvad Antons röst kunde låta sträf och okultiverad ibland, så här på morgonen särskildt!

Ångaren hade emellertid hunnit ett godt stycke, och propellern började dunka för full maskin. För hvarje slag flög det som en lätt darrning genom det gamla skrofvät. — I det skarpa solskenet gledo båtvarf, fabriker och upplag förbi i omväxling med rysluga små fantasivillor med silfverkula och badsump. Vid hvarje brygga frågade den femårige lill-Anton efter namnet, och då han fick veta det, frågade han: hvarför det?

Stella kände hur den friska, lätt kylslagna luften, som fläktade kring

Forts. å sid. 422.

FÖRSTE PRISTAGAREN

I H. 8. D:s NOVELLTÄFLAN

Efter porträtt.

ritade: Bengt Silfverparre.

FÖRFATTAREN ARTUR MÖLLER hvilken för sin novell "MELODIEN", införda i detta nummer af H. 8. D., tilldelats

Första pris kr. 300.

visa hur äkta den är känd och skildrad, präglar sig denna enkelt berättade historia in i minnet.

Utän alla tendenser träffar den något centralt i människornas öden — berättar om något som i livet ofta sker, då ingenting tyckes hända, då såsom i detta fall en båt glider fram med en massa passagerare, hvaraf två ibland dem i tyst och bittert vemod erinra att deras destinationsort för lyckan aldrig mer kan bli densamma.

(Se n:o 19 denna årgång.)

För att öfvervara prinsessan Märthas konfirmation anlände fredagen den 22 mars med ordinarie nattsnälltåg från Köpenhamn till Stockholm änkedrottning Lovisa af Danmark. åtföljd af prinsessorna Dagmar och Thyra samt prins Gustaf.

Konfirmationen ägde rum under strålände vårväder och högtidliga former på Palmsöndagen i Slottskapellet, som tyllades af en lysande och representativ samling inbjudna.

Sedan dessa församlats, inträdde de svenska kungliga och de danska kungliga gästerna och togo plats i höga guld-karmade stolar i koret.

Utänför altarrunden hade den unga hvit-

T. v.:

ÄNKEDROTTNING LOVISA AF DANMARK vid sin kusins, kung Gustafs arm efter ankomsten till Stockholms Centralstation.

Foto, Malmström, Sthlm.

Foto, Jager, Sthlm.

Klode: Hensjt Sjöbergparne.

MÄRTHA, SVERIGES PRINSESSA, Hertigparets af Västergötland andra dotter, född 28 mars 1901. Konfirmerad d. 24 mars.

DE DANSKA PRINSESSORNA DAGMAR OCH THYRA.

klädda konfirmanden tagit plats. Efter afsjungandet af psalmen Jag lyfter mina händer. . . hölls konfirmationstalet af ärkebiskop Söderblom som därvid utgick från Jesu ord hos Matteus: Saliga äro de fridsamme ty de skola kallas Guds barn.

Härefter tog det cirka en half timme långa konfirmeringsförhöret sin början, hvarunder prinsessan Märtha stående och klart och korrekt besvarade de till henne framsända frågorna, innan trosbekännelsen och konfirmeringslöftena aflades. Efter den högtidliga aktens slut fick den unga konfirmanden mottaga konungens, drottningens och enkedrottningens och öfriga kungligas från Danmark hjärtliga välsignelse och lyckönskan.

FRÖKEN ELSA BRÄNDSTRÖM, hvars barmhertighetsarbete i Petrograd vunnit rikt erkännande af kejsar Wilhelm och den tyska pressen. — Eft. portr. Text. å sid. 427.

CARL ELDHS FÖRSLAG TILL FONTÄN i en gatukorsning
å Birger Jarlsgatan: En kullissmodell på den bestämda platsen.
Foto. Ellqvist, Stockholm. Text å sid. 431

Svenska Dag-
bladet har upp-
satt en vandringspokal i
Bowling mellan Göteborg
och Stockholm, omhvilken skall
täflas under loppet af fem år,
en gång på våren, en gång på
hösten, hvarannan gång i
Stockholm och i Göteborg.
Den 24 mars ägde den första
sammanstötningen rum på Fenixsalongen i
Stockholm hvarvid resultatet
utföll så att hufvudstadslaget
segrade öf-

Foto. Almqvist & Preinitz, Stockholm.
SVENSK PREMIÄR PÅ
INTIMA TEATERN:

"LJUNGHUSET" af Nils
Wilhelm Lundå. — Fru
Edith Erastoff (Anna)
och herr Rud. Wend-
bladth (Åke).

SVENSKA MÄSTARE: (Se text å sid. 431).

1. Fil. kand. D. MELIN, Ups.-kamr., Långhopp; 2. H. JAGENBURG, Örgryte, Mellanhopp; 3. A. HOLMSTRÖM, Fredrikshof I. F., Höjdhop; 4. S. JONSSON, Stockh.-kamr., Grenhopp.

SVENSKA DAGBLADETS VANDRINGSPOKAL I BOWLING MELLAN STOCKHOLM-GÖTEBORG.
Det nu segrande stockholmslaget med den vackra prispokalen.

ISIDOR RIESE,
STOCKHOLM.
Årets mästare
i Bowling.

Vidst. portr. :
J. FALKEN-
STRÖM
ledare af Göte-
borgs laget.

verlagset.
Återstår för
göteborgarne
att seder-
mera taga re-
vansch i Gö-
teborg.

Forts. fr. sid. 419.

hennes tinningar, började göra godt. Det var inte utan, att det begynte suga lätt i maggropen också. De hade nätt och jämt hunnit med en kopp kaffe före afresan, men det låg smörgåsar i väskan. Och som vid en tankeöfverföring hörde hon Anton mysande utbrista:

— Ja hvad säger ni nu, barn — skulle det inte smaka med en smeka, hva! Du har ju frukosten i kappsäcken, mamma?

Motvilligt öppnade hon väskan och tog fram det stora, i blankt papper inlagda paketet. Strax förut hade hon sett en annan familj gå in i matsalongen för att frukostera. Hvarför gjorde de inte på samma sätt. De hade ju mycket väl råd till det. Det var någonting småborgerligt, osmakligt öfver att sitta och äta medförda smörgåsar på ett ångbåtsdäck.

Anton högg emellertid med frisk aptit tänderna i en dubbelsmörgås. Med munnen full uppmanade han henne att följa exemplet.

— Nå du själf, mamma lilla, ska du inte förse dig.

Hon skakade på hufvudet:

— Tack jag är inte hungrig.

Hela tiden hade hon känslan af att ett par ögon bakom henne följde scenen, kanske med den spjufveraktiga glimten i ögonvrån, som hon ännu kom ihåg.

Hvad var det egentligen för en vana Anton tagit sig att tilltala henne med "mamma". Hvarför sade han inte Stella, som ju lät mycket vackrare. "Mamma". En vacker dag skulle hon kanske få heta "du, Mutter" eller "lilla gumman".

Ack han var ju så hjärtans god och välmående, den käre Anton. Men just nu kände hon en viss retlighet gentemot honom, där han satt belåtet mumsande i raden af de sina — — —

Båten hade svängt ut på en stor fjärd, den glittrade som ett enda silfverstim. Det var vackert men stack i ögonen, och han halsslöt ögonlocken. Då hörde hon hans röst bakom sig. Han talade inte direkt till henne, han endast gnolade. Men melodien — ja det var den som de en gång sjungit tillsammans — den sommaren för så längesedan.

Han gnolade så tydligt, att hon måste höra den, till och med kunde urskilja hvarje ord:

— — ett blånande haf af tankar
då drager genom min själ — —

Stella Hallberg — eller Stella Bruce som hon på den tiden hette — hade i sin ungdom varit starkt bergtagen af musiken. Det var en värld som föreföll henne oändligt rikare, mera skimrande och lockande än den verkliga. När hon sjöng kunde hon känna det som om hon omsider fick luft under vingarna och lyfte sig mot rymder, där hennes väsen egentligen hörde hemma.

Ja hon hade säkert varit ganska öfverspänd vid sina nitton, tjugo år. Numera hade hon sällan tid att sitta vid pianot, kände för öfrigt nästan ingen lust. Anton var absolut omusikalisk, erför närmast ett nervöst obehag af detta buller, hvars innebörd förblef honom förborgadt.

Men det var väl en reminiscens från ungdomsåren, att en melodi kunde framkalla hela rankor af minnen situationer inom henne — lika tydligt som en fotografi. Skillnaden var den, att melodien samtidigt väckte till lif något annat — situationens själ, stämning eller hvad det skulle kallas, den dager som då låg öfver hennes tillvaro.

Hur tydligt såg hon inte nu det grönmålade skärgårdspensionatet med sin glasveranda och sin flaggstång i snäckrundelns midt! Den branta backen ned till ångbåtsbryggan och båthuset, som härbergerade hans kajak!

Nu stod hon vid sitt fönster och gläntade försiktigt på gardinen. Var han med i dag måntro, eller hade han föredragit att stanna i staden? Nej, där kom han ut-

för landgången i sin hvita linnekostym, som han på trots mot konvenansen bar äfven inne på gator och restauranter. Hvad hans svarta ögon blänkte i det bruna ansiktet, hvad det låg någonting spänstigt och fritt i hans hållning, som stack af mot de andras — kutryggiga, pedantiska tjänstemän och kontorister. Äfven från Antons. Men Anton var inte med båten, han hade sällan tid att komma ut annat än om lördagarna ..

Nu satt hon i hans kajak, midt emot honom. Hon fick hålla sig mycket stilla, annars kunde den smala farkosten, egentligen byggd för en, kantra i en handvändning. En stor ångare strök förbi i farleden, och när svallvågorna hunno dem, fick hon fatta tag om hans axlar för att inte förlora balansen. Det var då han kysste henne första gången, och först blef hon blodröd, men sedan måste de skratta båda. Hon hade ju inte kunnat göra något motstånd — om de inte ville komma i vattnet.

Så skiftade scenen på nytt. Ett litet skär, bevuxet med några björkar, enar och hallonsnår. Kajaken halft uppdragen och de själfva hvilande på den guldbruna strandremsan. Solen, som höll på att sjunka öfver göt den vida fjärden med en vinröd färg... Han sjöng, samma melodi som nu, och medan han sjöng, såg han rakt och djupt in i hennes ögon.

Allt var i denna stund så förtrolladt, så underbart — hon förnam det på något sätt som om hennes själ på blånande och purprade banor gled ut i oändligheten. Hon hade önskat att den kunde räcka för evigt — eller att hon fick dö. Anton eller allt som hängde samman med deras förestående förlofning, som enligt föräldrarnas öfverrenskommelse skulle eklateras i september, föreföll henne sällsamt överkligt. Hon hade ingen vilja längre, ryste bara vid att känna hans kys-sar bränna på sina unga bröst.

Men det var då, som de sågo ett segel sticka ut från ön där pensionatet låg, och hålla kurs rakt på skäret. Det nalkades med en fart, som föreföll onaturlig i den bortdöende solgångsbrisen. Och — hvad som verkade än besynnerligare — ingen syntes till ombord

De stirrade båda mot den annalkande tomma båten, hvars stäf pekade precis mot deras plats. En köld och förlamning tycktes också ha förstummat honom. När den befann sig på ett par famnars afstand från stranden gled först focken, sedan storseglet, långsamt ned. Och nu reste sig en halfvuxen fiskarpojke ur snipan, han hade hela tiden legat på bottnen och styrt med ett öga öfver relingen.

Men det blef deras sista färd till det ensliga skäret — några få dagar därefter —

— Mamma!

Hon spratt till vid den gälla rösten och stirrade omkring sig, som om hon glömt hvor hon var. Från den vida fjärden hade de nu glidit in i den trånga kanalen, propellern dunkade slött för half maskin och vassen på bägge sidor bugade sig... Längs stranden lågo små fredliga stugor, och från en af dem förde den svaga vinden dofter af stekt potatis.

Hon slöt ögonen för ett par sekunder igen, bländad af det hvassa solljuset, likt en långsamt vaknande som inte riktigt kan släppa en morgondröm.

Men nu hörde hon lill-Antons stämma strax invid sitt öra, och ett kort barnskratt.

— Jag vill ha en smörgås till. Mamma satt väl inte och sof!

Men i det hon åter öppnade ögonen, såg hon hur uttrycket i hans lilla ansikte förvandlades till häpnad:

— Mamma är väl inte ledsen för något! Gråter mamma?

När hon hastigt strök handen öfver ögonen, märkte hon verkligen att det fastnat något vått på den.

Forts. å sid. 428.

Söndagen den 24 mars fick den gamla skröpliga *Lidingöbron*, som varit föremål för så mycket klagomål, motioner och debatter i stadsfullmäktige, äntligen en nådestöt i det att den till en längd af 200 å 300 meter sprängdes sönder af de från Stockundshället drivande ismassorna och gaf sig i väg åt Herseud. Lyckligtvis befunno sig vid tillfället hvarken promenerande eller åkdon på den raserade delen af densamma, hvarför händelsen förlöpte utan svårare följder.

Genom bogserare fick man emellertid hämtat tillbaka de kringdrivande bitarna och ånyo nödtorftigt sammanfogat dem till en bro, hvilken dock just ej kan betraktas som någon förstklassig förbindelseled mellan huvudstaden och en af dess närmaste och elegantaste villastäder.

ISEN SPRÄNGER SÖNDER LIDINGÖBRON.

Foto. C. Carlsson, Herseud.

Vidstående bild:

EN SVENSK NYÅRSBILD FRÅN CHICAGO: Fröken Elsa Strandberg, dotter till direktör Carl Th. Strandberg vid sitt hem. En rasande snöstorm rådde vid nyår hvilken skakade husen och tornade upp meterhøga drifvor.

Amatörfoto. T. Sjöberg, Chicago.

Vidstående bild visar den norrländske fiskaren F. G. Andersson (Stor-Anders) som den 22 februari på skidor begaf sig från Abisko till Norge och därefter ej afhörts.

Då en senare utsänd expedition af fem man påträffat A:s skidor i fjällen, som han tydligen lämnat för att till fots bege sig vidare till de närmaste gårdarna, hvarunder han förmodas ha träffats af ett snöskred och omkommit. Han har nu återfunnits död i fjällen två timmars väg från Sjommen i Norge.

Till höger:

“STOR-ANDERS” den bekante jägaren och fiskaren J. Andersson i Abisko har omkommit på en skidfärd från Abisko till Norge och nyligen funnits död i de norska fjällen.

Foto. Dahlöf, Kiruna.

EN SVENSK COWBOY I MEXIKO, herr Felix Brandsten.

Öfverst: KEJSAR WILHELM, GENERALFÄLTMARSKALKEN VON HINDENBURG OCH GENERALEN VON LUDENDORFF. Kejsaren utöfvar personligen som högsta krigsherre den högsta ledningen från högkvarteret vid Västfronten meh v. Hindenburg och v. Ludendorff närmast vid sin sida. Den utomor-

dentlige härföraren-generalfältmarskalcken tilldelades efter de första vunna stora framgångarne 22—23 "Järnkors" med gyllene strålar den högsta existerande krigsutmärkelse, endast en gång förut utdelad, då till furst Blücher efter slaget vid Belle-Alliance. Den icke mindre betydande generalkvartermästaren von Ludendorff erhöill samtidigt storkors" af Järnkors"et.

Därunder:
KRONPRINS WILHELM,

T. v.:
KRONPRINS RUPPRECHT AF BAYERN samt

t. h.:
GENERAL VON GALLWITZ, öfverbe-

Efter porträtt

fälhufvare öfver tre frontafsnitt vid Västfronten där den stora offensiven just nu pågår.

Sticht: J. J. S. S. S. S. S.

GENERAL FOCH, franska arméns öfverbefälhafvare och ledare af samtliga ententetrupper. — Skapare af den jättereservarmé på hvilken slagkraft ententen räknar såsom slutligen afgörande.

Nederst: SIR DOUGLAS HAIG, öfverbefälhafvare öfver de brittiska trupperna hvilka varit särskildt föremål för det tyska stormanfallet, under hvilket fortgående dessa trupper ådagalagt en beundransvärd stridsvilja, kraft och uthållighet mot de vida öfvertaliga tyskarne.

förnämsta generalerna. På andra sidan generalerna Foch för den franska armén, Haig för den engelska och Pershing för den amerikanska.

Den 21 började rörelsen utefter hela fronten, från hafvet ända nedtill Verdun. Samtidigt anföll kronprins Rupprechts armégrupp vid *Dixmuiden*, *Labassé*, *Ostende* och *Monchy*, hertig Albrecht vid *Mosel* och *Nomeny*, tyske kronprinsens armégrupp vid södra stranden af *Oise*, norr om *Reims* och i *Champagne*, general von Gallwitz vid *Verdun*. Hela fronten befann sig plötsligt i våldsam gungning.

Det blef dock snart klart att hufvudstöten skulle sättas in på den forna skådeplatsen för hårdnackade strider, på sträckan *Monchy—Cambrai, St. Quentin—La Fère*, mot tredje och femte engelska arméerna. Hvilken betydelse tyskarne tillmätt offensiven på denna punkt för-

Fortis. å sid. 532.

VÄRLDSKRIGET.

Efter långa och sorgfälliga förberedelser har den stora tyska offensiven på västfronten verkligen brutit lös. Den inleddes torsdagen den 21 mars, då på spridda håll, som höllo fienden i fullkomlig ovisshet om hvar hufvudanfallet skulle ske, utefter hela fronten eldgifningen började med enstaka infanterianlopp. Det var preludiet till "jordskredet i historien", som Hindenburg kallat denna Tysklands senaste och fruktansvärdaste offensiv, som samtidigt är den största och blodigaste världen känner. Man bevittnade för första gången under detta krig det egendomliga skådespelet att allt hvad ett rike äger af fältherregeni, material och folk koncentreras på en enda linje. Här samlas alltifrån kajsaren det mest lysande landet äger, de två stora fältherrarna *Hindenburg* och *Ludendorff*, tyska och bayerska kronprinsarna, de

T. h.: GENERAL PERSHING, öfverbefälhafvare öfver de amerikanska trupperna hvilka visserligen deltaga i striderna men hvilkas insats t. v. torde sakna betydelse.

Efter fotografier.

Kliche: Bengt Sjöbergsm.

Gång efter annan under världskriget ha öfverraskande saker blottats inom diplomatiens annars så sorgfälligt tillsiutna värld. Nyligen har en svensk tidning gifvit offentlighet åt ett i hög grad uppseendeväckande memorandum af Tysklands förra ambassadör i London, *furst Lichnowsky*, hvare denne i en hel del anklagelsepunkter framställer Tyskland såsom ensam bärande skuld till hela världskriget. I emfatiska ordalag fritager fursten helt och hållet England från all delaktighet i katastrofen, framhållande hurusom Tyskland i det britiska riket haft sina "rena-

ste, uppriktigaste, ädlaste och bästa väner". Hvarje tal om engelsk handelsafund mot Tyskland var idel lögn och bedrägeri. England är ett i allt lika oskyldigt som Tyskland skyldigt till att kriget någonsin kommit o. s. v. Det märklige aktstycket, som får sin största betydelse men äfven sin vissa förklaring därigenom att det framförts af Tysklands f. d. ambassadör i London, har i den tyska prässen och riksdagen framkallat yrkanden på att fursten måtte ställas under åtal och bestraffas.

Foto. Kaudern, Stölm. Klische: Bengt Sjöbergström.
G. A. TORÉN, Nyutnämnd generalmajor och kommandant på Karlsborg. Text å sid. 431.

T. v.:

MAJOR ERNST MORATH, den framstående tyske militärskriftställaren, från den in- och utländska dagspressen äfven känd och uppskattad i Sverige, har i dagarne afliidit i Berlin vid 59 års ålder.

T. h.:

FURST LICHNOWSKY, vid krigets utbrott Tysklands sändebud i London, där han var synnerligen väl sedd. Hans starka sympatier för England och ogiljande af Tysklands krigsutmanande uppträdande har tagit sig uttryck i ett memorandum som väckt oerhördt uppseende.

Efter fotografen

AMIRAL MEYRER, den tyske amiralen på Åland, hvilken omkommit å den minsprängda transportångaren "Frankland".

Klische: Bengt Sjöbergström.

Foto. D. Rietz, Stölm.

"MARIA THERESIA" (FRU SJÖGREN), Ur de af professor Emil Osterman anordnade lefvande taflorna i Deutscher Frauer Verbund i Stockholm.

Klische: Bengt Sjöbergström.

INTERNERINGSLÄGRET PÅ FRISTAD: Polska officerare och soldater från Åland jämte deras svenske befälhavare på Fristad, kapten Carlander.

Foto. för H. 8 D. af Frithiof Mörk, Borås.

Till portr. å sid. 420.

Fröken *Elsa Brändström*, dotter till Sveriges sändebud i Petrograd, general Brändström, har på sistone tilldragit sig en hedrande uppmärksamhet, ej minst därigenom att hon i berömmade ordalag nämndes i det telegram kajsar Wilhelm afsände till konungen af Sverige liksom enstämmigt i hela tyska pressen.

Det är också en utomordentligt beundransvärd kär-

lektjänst fröken Brändström utöfvat både i sin krävande ställning som värdinna för ett stort representativt hus i ett krigförande land, som hon efter moderns död ensam förestått, och i egenskap af medlem af svenska och ryska Röda korset. Under namn af "*Syster Elsa*" har fröken B. varit känd af tusentals öfver hela det ryska riket spridda tyska och öster-

Åförf. fotograf GATUBILD FRÅN VASA, FINLANDS NYA HUFVUDSTAD: När militärmusiken spelar framför senatshuset (föret stadshuset) i Vasa. Klicché: Bengt Sjöbergarr.

STATSMINISTER SVINHUFVUD X och senator Castren hyllas vid sin återkomst till Finland med Björneborgarnes marsch af miitärmusiken i Torneå.

Nederst:
SKYDDSKÅRS-TRUPPER AF RESA TILL FRONTEN FRÅN TORNEÅ.

Foto. Mta Green, Haparanda.

Kliche: Kom. A.-H. Jernst SJ-förparre, stam-Öbg.

rikiska fångar, till hvilka hon med outröttligt nit förmedlat alla anländande bref, pänningförsändelser och underrättelser från respektive hemland.

Hos fröken Brändström samlades alla meddelanden och redogörelser från Röda korsets skilda ortskommittéer, skrivelser från neutrala makters förtroendemän samt underrättelser om tillståndet i fånglägren.

Det har ej varit en ovanlig företeelse att finna fröken Brändström med koffertarne fullpackade med bref och underrättelser hemifrån på resor och besök i fånglägren och sjukhusbarackerna i Sibirien. Det var under en sådan resa hon själf i tyfusbarackerna på de sibiriska isfältten angreps af fläcktyfus och länge sväfvade mellan lif och död.

Det är med stolthet svenskarne höra talas om denna landsmaninna, som i sin ställning visat prof på ett sådant verkligt mod och käck handlingskraft, att hon för tusentals människor varit en hjälparinna och tröstarinna under världskrigets mörka och profvande dagar.

MELODIEN.

Forts. fr. s.d. 422.

Ätven hennes man hade oroligt vändt sig mot henne:

— Hvad står på, kära du?

Hon rätade upp sig och sade torrt:

— Ingenting alls. Mina ögon tål inte vid det här starka solljuset på våra rann, det vet du ju.

Anton nickade instämmande.

— Nej, du har nog en gammal konjunktivitis. Det känner jag också till, fast mina äro ömtåligast för sol på snö. Gå ned i aktersalongen, så ska jag säga till om lite ljumt vatten att badda på. Men i morgon skaffa vi gråa glasögon. Det är det enda som hjälper i längden.

Stella nickade och reste sig med en skygg blick öfver axeln. Hans plats stod tom, han hade väl gått in i matsalongen eller rökhytten. Hade ingenting sett eller hört af det sista...

Hon kände en djup glädje och tacksamhet öfver det.

DET TILL FINLAND OCH DESS SKYDDSKÅR SKÄNKTA AEROPLANET landar vid Vasa den 16 mars, fördt af den svenske militärflygaren löjtnant G. D:son Carlson. — Aeroplanet, måhända det af grefve Eric von Rosen skänkta, tog tillfölje snötjocka tre dagar öfver Bottenhafvet.

I midten:

LÖJTNANT G. D:SON CARLSON vid järnvägsstationen i Vasa efter fullgjord flygning öfver Bottenhafvet.

På de hvitas sida har i dagarna företagits den första effektiva flygspaningen öfver fiendens terräng. Att en sådan ej

tidigare kunnat företagas har berott af att de 3 svenska flygmaskiner som stått till de hvitas disposition icke varit i fullgodt skick.

Såväl flygare som flygmaskiner ha tillsvidare varit stationerade i Vasa, hvarifrån de likväl nu afsändts till fronten.

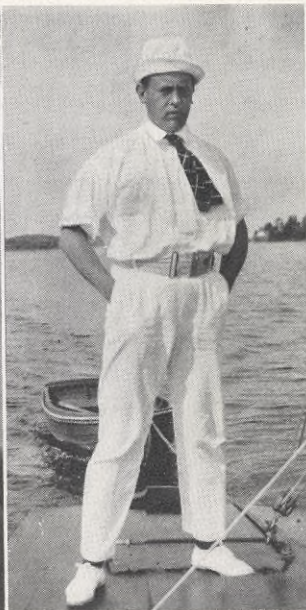
Vid den första flygspaningen fördes aeroplanet, som tillverkats i Sverige och skänkts till Finlands hvita, af en svensk flygare, hvilkens namn är en militärhemlighet, som vår korrespondent ej vill blotta. Detsamma utgick från hufvudkvarteret i Haapamäki och flög med en spanare söderut emot Tammerfors. För de hvitas trupprörelser var denna första flygspaning af en utomordentlig betydelse.

DEN FÖRSTA FLYGSPANINGEN STARTAR DEN 18 MARS FRÅN HAAPAMÄKI UTMED LINJEN SÖDERUT MOT TAMMERFORS ÖFVER DE RÖDAS TERRÄNG.

IVAR LEJDSTRÖM,
omkommen den 24 mars vid jakt.

RAGNAR FJÄLLSTRÖM,
stupad i Finland den 20 mars.

K. P. THUNBERG, dödad vid
torpedering af ång. "Eros".

Den 20 mars stupade på de hvitas sida i striderna vid Orivesi köpmannen *Ragnar Fjällström*, hvilken den 9 februari afreste till Finland för att ställa sig till skyddskårens förfogande och här till en början tjänstgjorde som instruktör vid Svenska brigaden. Herr Fjällström, som var en 35 års man, var född i Söderhamn och hade efter i Stockholm aflagd studentexamen någon tid anställning vid Stockholms elektricitetsverk, hvarefter han alljämt såsom köpman varit bosatt i hufvudstaden.

Återigen har det tyska u-båtskriget kräft nya offer inom vår svenska sjömanskår i det att öfvermaskinisten *Knut Paul Thunberg*, född 1885, dödat vid torpederingen af Hälsingborgsångaren *Eros*, under dennes resa från St Malo till en hamn i Bristolkanalen. Ångaren tillhörde rederiaktiebolaget Luggude i Hälsingborg och fördes af kapten B. Nilsson. Utom herr Thunberg omkom vid samma tillfälle äfven maskinisten O. Bolin från Härnösand. Den öfriga besättningen med undantag af en italiensk kock har bärgats.

Den 24 mars inträffade ute vid Grisslehamn en sorglig drunkslycka hvarvid en ung stockholmsköpman, verkställande direktören i Swedish Mercantile Co., *Ivar Lejdström* omkom under en hastigt påkommen stormby. Tillsammans med en kamrat hade hr L. i kanot begifvit sig ett stycke ut till hafs för att jaga sjöfågel och det var vid hemfärden vid half femtiden på eftermiddagen de öfverraskades af en häftig hagelby, under hvilken direktör Lejdströms kanot fullständigt försvann i vågorna. Den hittades sedermera ilanddrifven men af dess förare har man inte funnit det minsta spår.

Direktör Lejdström var son till professorn vid musikkonservatoriet, Oscar Lejdström och studerade ursprungligen juridik, bl. a. i Heidelberg, tills han slog om och ägnade sig helt åt affärslivet. Han var en erkändt skicklig skytt och kanotman och som person synnerligen sympatisk och afhållen.

Vid Göteborgs Barnsjukhus ägde den 23 mars en vacker högtidlighet rum, då Patriotiska sällskapets stora guldmedalj utdelades till tre sjukhusets trotjänare portvakten *J. M. Lundström*, "*Syster Magdalena*" *Johansson* och kokerskan *Charlotta Andersson*. Samtliga hade varit i sjukhusets tjänst i omkring 33 år.

Den högtidliga utdelningen förrättades af professor Karl Dahlgren.

Foto. Bachlund, Göteborg.

Klubbens kem. A.-H. Bond. Sjömansskolan, Sjömansskolan.

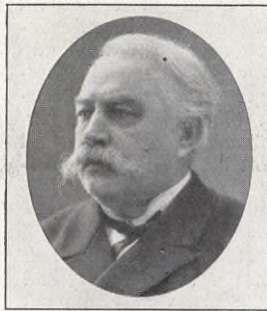
PATRIOTISKA SÄLLSKAPETS GULDMEALJER UTDELAS Å GÖTEBORGS BARNSJUKHUS. Sittande, fr. v. Professor K. Dahlgren; de tre medaljörerna, portvakten J. M. Lundström, kokerskan Ch. Andersson och "*syster Magdalena*" Johansson; öfverläkarna d:r G. Bergendahl och d:r Sven Johansson

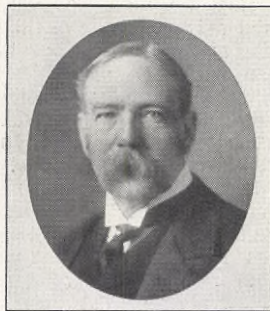
C. BERGSTEDT †.
Fabrikör. — Stockholm.
F. 33. † 12 Mars.*

J. KEILLER †.
Direktör. — Göteborg.
F. 36. † 22 Mars.*

C. A. ZACHAU †.
F. d. Handlande. — Vänersborg.
F. 37. † 20 Mars.*

C. G. THULIN †,
Generalkonsul. — Stockholm.
F. 45. † 25 Mars.*

* Data här nedan.

Till porträtt å sid. 426.

GABRIEL TORÉN. Uljtn. v. (Första) Sv. art. reg. 78, öfv. ljt. o. chef f. Gotl. art. kår 06—09, öfverste o. chef f. Sv. art. reg. 09; i dagarne generalmajor i gen. res. samt kommandant på Karlsborg.

CARL BERGSTEDT †. Sedan 72 deleg. i firman Lars Montén i Stockholm, den bekanta ljus- o. tvålfabr. På sin tid ordf. o. skattmäst. i Maria församl. fattigv. styr., led. af kyrkoråd. Var tidigare led. af dir. f. Stockh. stads brandförsäkr. kontor samt deput. i Grosshand. soc. En af Borgerskapets 50 äldste.

JAMES KEILLER †. Inträdde efter afslut. stud. v. Chalmers tekn. läroanstalt o. i utlandet i firman Alex. Keiller & Co. 60, verkst. dir. i Göteborg.

Till bild å sid. 421.

Den 22 mars samlades Eva Bonniers donationsnämnd för att afgå utlåtande om en på refugen vid Grefteuregatans utmynnande i Birger-Jarlsгатan uppställd modell till en fontän afsedd för denna plats, utförd af skulptören Carl Eldh. Af nämndens ledamöter hade kommit tillstådes prins Eugen, teaterchefen Tor Hedberg, professor Ivar Bendixson, öfverintendenten Richard Bergh, hofintendenten Axel Lilja, arkitekt Torsten Stubelius samt konstnärerna Christian Eriks-son och Karl Wilhelmsson. Dessutom voro byggnads- chefen, öfverstelöjtnant Henning Kinberg och stads- arkitekten Gustaf Améen närvarande.

Konstverket, som vann de närvarandes enstämmiga gillande, har form af en skulpterad pelare med en rikedom figurer och krönt af en skulptur i djurmotiv. Hela pelarens ornering är ett enda vimmel af män- nisko- och djurfigurer. Skålen blir så låg att man utan svårighet kan se vattenytan.

Den 26 mars aflämnade nämnden till stadsfullmäk- tige erbjudande att bekosta utförandet af konstver- ket med villkor att staden bestrider utgifterna för uppsättning, erforderliga ledningsarbeten samt even- tuell omläggning af refugen. För den händelse stads- fullmäktige nu omedelbart bestämmer sig för att mot- taga gåfvan skulle densamma möjligen kunna vara färdig och uppställd hösten 1919. Antagligen skulle fontänen utföras i Stockholmsgranit, hvarigenom den växte ihop med gatans stenläggning.

Till bild å sid. 421.

Den 24 mars hölls i Krigsskolans gymnastiksal vid Karlberg årets första mästerskapstävlingar i allmän idrott, anordnade af I. F. K., Stockholm, och Fred- rikshofs I. F. Man tävlade i stående höjdhopp, gren- hopp, stående längdhopp och mellanhopp. I den först- nämnda segrade förutvarande mestaren Agne Holm- ström, Fredrikshofs I. F., med afsevärd öfverlägsenhet. han hoppade 8 cm. högre än andre man. I grenhopp deltog jämnt ett dussin täflande och här blef det omhopp mellan icke mindre än tre af dem, hvilka hvar och en hoppade 231 cm. S. Jonson, I. F. K., blef den slutlige segaren.

mek. verkstads a.-b. 67—06. Mångårig led. af stadsfullm., kyrkofullm. styr. ordf. i Slöjdfören., Arbet. inst., Renströmska badanst., Navig. skolan. led. af hamnstyr. Led. af Vet. o. Vitt. samh. i Cöteborg. Framstående jägare o. seglare.

ANTON ZACHAU †. F. d. inneh. af firman Alb. Carlsson & Co. På sin tid styr. led. i Vänersb. e. bank; mångårig ordf. i drätselkammaren o. led. af stadsfullmäktige.

CARL GUSTAF THULIN †. Intr. v. unga år i skeppsklarerarefirman C. D. Nordström i Stockholm, blef efter kort tid deleg.; firman ändrades 71 till Nordström & Thulin o. innehafves ensam af T. sedan 81. Sedan 95 italiensk konsul, sedan 99 generalkonsul. Har varit mångårig led. af Stockh. skiljenmd f. hend. o. sjöf., v. ordf. f. sjömanshemmet o. Abr. Rydbergs stift.

D. Melin, Upsala studenters, I. F., vann i täflingen om stående längdhopp öfver 7 medtäflare och gren- rekordinnehafvaren H. Jagenburg, Örgryte I. S., blef fortfarande mästare med ett resultat af 435 cm.

Föreningarnas poäng i täflingen om mästerskaps- standaret uppnåddes till högsta siffran af Örgryte I. S. med 8 medan Stockholmskamraterna och Fredriks- hofs I. F. stannade vid 5 hvardera.

Och sålunda kan man anse vintertäflingarna defi- nitivt afblåsta för denna gång och sommarsporten har tagit vid.

Till bild å sid. 421.

Författaren Nils Wilhelm Lundhs skådespel "Ljunghuset", en dramatisering af boken med samma namn, gick den 27 mars första gången öfver Intima teaterns scen. Stycket har en myc- kenhet motiv, som flätas in i hvarandra, men det väsentliga och bärande är dock kvinnans starka och outsläckliga längtan efter barnet och hennes lidande och ensamhet utan detta. Ämnet är ju långt ifrån nytt men såsom det här behandlats får det mätt utöfver de vanliga.

Det är svårt att afgöra hvilken som skall vara hufvudpersonen i dramat — mannen med sin bittra och aldrig yppade förtvilan eller hustrun med sitt otillfredställda sökande. — Vid Intima tea- terns framförande blir det i hvarje fall den sistnämnda i fru Edith Erastoffs ypperliga gestaltning. Sällan har denna utmärkta skå- despelerska framträdtt så till sin fördel som i denna roll, enkel, mänsklig och gripande.

Äfven herr Rudolf Wendbladh hade en lycklig kväll som man- nen Åke. Men det är, som nämnt, fru Erastoff man framförallt minnes.

För insändare af porträtt att beakta!

Porträtt till Veckans Porträttgalleri

böra vara af möjligast sena datum för att införas.

Uppgifter till porträtt

böra ansluta sig till frågeformulär från redaktionen. Särskildt påpekas nödvändigheten af att **alla förnamn angifvas, med tilltalsnamnet helt utskrifvet och under- struket**. Förblisen'te häru'tinnan **utesluter biografi**.

Porträtt och biografi

införas efter begäran från Redaktionen, som också bär kostnaderna. Förslag till införande emottagas.

HVAR 8 DAGS STORA NOVELLTÄFLAN

är nu avslutad och resultatet af densamma föreligger i slutgiltig form. Gifvetvis har det varit förenadt med svårigheter att få till stånd en rättvis värdesättning af den stora mängd bidrag som inströmmat från alla håll, från såväl landets mest framstående författare som från yngre talanger och amatörer. Särskildt har utdelandet af första priset samt af de närmast följande högre prisen försvårats därigenom att vissa täflingsskriterier täflat blott inom en gifven prisgrupp, hvarvid ju oundvikligen, sedan dessa pris redan utdelats till de i nämndens ögon bästa deltagarna, åtskilliga goda eller nästan jämgoda täflande helt och hållet måst uteslutas för att inflyta utom täflan. Som resultatet visar är dock det litterära utbytet i utomordentlig grad omväxlande och värdefullt i det att det representeras af nästan hela vår svenska novellistikens starkaste namn.

En täflings största berättigande ligger dock däri att genom densamma äfven nya okända krafter kunna

komma fram i dagen — namn hvilka i dag kanske ej klinga så högt, men som icke dessmindre äro bland dem som skola eröfra framtiden. Vi erinna endast därom att många af våra bästa författarnamn haft sina förstlingar i H. 8 D. Med afseende på nya lofvande förmågor har H. 8. D:s pristäfling varit i utomordentlig grad lyckosam. Bland våra här prisbelönade noveller finnas alster som båda mycket godt för framtiden och alster hvarom redan nu ännu starkare ord af beröm skulle kunna användas. Vi öfverlämna emellertid åt våra läsare att själfva bedöma det framgångsrika resultatet af vår novelltäflan, som tillfört vår litterära afdelning en verklig skatt af svensk originalnovellistik.

Icke prisbelönade, men antagna täflingsskriterier komma att af redaktionen inlösas af respektive författare.

Ej antagna manuskript returneras endast i det fall att returporto närslutits vid deras insändande.

Resultatet af H. 8. D:s stora novelltäflan har utfallit på följande sätt:

1:a pris à Kr. 300:—	“Melodien” af Artur Möller.
2:a ” ” 200:—	“En fåvitsk jungfru” af Ivan Bjarne.
3:e ” ” 175:—	“Lilla fru Ermeline Trotze” af Ulla Linder.
4:e ” ” 150:—	“I varglyan” af Ernst Lundquist.
5:e ” ” 125:—	“Den stora idén” af E. Valter Hülphers.
6:e ” ” 100:—	“Gengångaren” af Aina Hjertberg ; “Syster Angelica” af Henrik Ullman ; “Magisterns dårskap” af Gustava Svanström ; “Vildmark” af Gurli Hertzman-Ericson ; “Eremitaget” af Folke Rudelius.
7:e ” ” 80:—	“In memoriam” af Anna Gustafsson ; “Under lasset” af Elisabeth Kuylenstierna-Wenster ; “Vattenfallet” af Gunnar Hede ; “Elden” af Gösta Adrian-Nilsson ; “Trämadonnan” af Olle Scherdin ; “Flickan i fönstret” af Josef Garland ; “Bron” af Gerda Klingbom ; “Utanför lagen” af Elsa Waldemarson ; “Jöns Hjärta” af Eric Palm.
8:e ” ” 60:—	“Kvast-Britas död” af Alfred Svensson ; “Benedikt” af Hildtng Östlund ; “Brytning” af Torsten Wanér.
9:e ” ” 50:—	“Strykerskan” af Gösta Tilander ; “Felicia Cajanas flykt” af Hildegard Löfblad ; “Hårda tider” af Edda von Bidder.

Forts. fr. sid. 425.

klaras af att kajsaren själf personligen närvarade vid densamma. Efter tre dagars våldsamt och oafbrutna anfall, understödd af en mördande artillerield föredde den ointagliga engelska fronten en i starka bucklor tillbakapressad linje, som bief liktydig med utplånandet af engelsmännens första och andra ställningar samt uppgifvandet af all den terräng, de för jämt ett år sedan tillkämpat sig vid Somme. Slag i slag ha *Peronne, Chauny, Ham, Bapaume, Noyon* och slutligen det utomordentligt viktiga *Albert* fallit. Härmed synes striderna komma att öfvergå från ställningskrig till det öppna fältet. I det rörliga krigets konst torde tvefvelsutän tyskarne vara öfverlägsna. — Af allt att döma synes Tyskland ha för afsikt att dirigera offensiven mot det ytterst betydelsefulla, men oerhördt starkt försvarade *Amiens*, där de på en gång komma närmare två af västfrontens stora brännpunkter: Paris och Calais. Ett egendomligt led i den tyska offensiven är tyskarnas hemlighetsfulla beskjutande af Paris. Såväl fackmän som

Vidstående bild:

SILFVERPLAKETT TILL KRIGSARKIVARIEN J. PETRELLI PÅ 65-ÅRS-DAGEN DEN 2 APRIL. *Utförd af Hofjuvelerare Carlman, Stockholm.*

Foto. Malmström, Sthen.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd. För Berättelser och Historietter gäller ovikorligt förbud.

F. A. N. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORO.

amatörer sysselsätta sig intresserad med gissningar om denna underbart konstruerade kanon, som, om man räknar från tyskarnas mest framskjutna ställningar på cirka 120 kilometers afstånd kan driva fram sina projektiler mot Paris.

I anseende till de förberedelser som vidtagits har tyskarnas byte varit enormt: Öfver 45,000 fångar, 936 kanoner, 100 pansarvagnar, tusentals kulsprutor och en mängd läsmedel, ammunition och klädespedsalar.

Segeerjublet i Tyskland är äfven starkt. I ententeprässen däremot vidkänner man visserligen förlusterna, men förnekar med relativt lugn att det skedda har betydelsen af ett genombrott.

Emellertid kan det ej döljas att här inträffat händelser af den allra största vikt. Ställningen är äfven sådan att utvecklingen måste afvaktas med den intensivaste spänning. Här erbjuda sig möjligheter å ömse håll, som, hvari de än resultera, ej kunna lämna något tvefvel kvar om att världskriget nu står inför sina sista afgörande akter.

INNEHÅLL: Öfverintendenten *John Böttiger* (Biografi och helsidesporträtt). — *Prinsessan Märthas* konfirmation. — *Porträtt och bilder till dagskrönikan.* — *Världskriget.* — *Veckans porträttgalleri.* — *Pristagarna i H. 8 D:s novelltäflan.* — *Första-prisnovellen "Melodien" af Artur Möller.*